

„Danstren“

NYHEDS- OG OPBYGGELSESMÅD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA. Udgivet af Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danstren“ udgaaes Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: Udlandet \$2.00. Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dens Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danstren“'s Kontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk, som avorterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det avterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gavnlig Støtte.

„Den danske Kirke“'s Formand Pafst. N. P. Grabengard meddeler i „Str. Sm.“, at Kirkens Styrkelse af „The Court“ i Anroca, Hamilton County, Nebr., har faaet udbetalt \$1,000, som gamle Egr. Hansen i Marquette, Nebr., havde testamenteret til „Den danske Kirke“ og Pengene er af Samfundets Kasserer derefter bleven overgivet til Alderdomshjemmet i Des Moines og Børnehjemmet i Chicago i Genhold til Giverens Enke — \$500 til hver.

Foreningsbestyrelser. Der har ved Møde af Fælleskomiteen for Forening af nord-lutheriske Kirkesamfund i Minneapolis den 10. Oktober været gjort Forsøg paa at bringe Forliaelse i Stand mellem Minoriteten i Den norske Synode paa den ene Side og Majoriteten og de andre forhandlende paa den anden Side. Der tør maaske fryktes nogen Forhaaning til den Omstændighed, at det er Prof. C. A. Bredt og Pafst. J. B. Zorrissen, begge af navnte Minoritet, der har taget Stilletid til my Fredsforhandling. Det viser jo i det mindste, at Minoriteten ikke trods paa sin Særstilling.

Angaaende „den paatænkte Luther-Kirke i Des Moines“, skriver Pafst. B. Nordentoft i sidste Nr. af „Str. Sm.“ bl. a. „Det forekommer mig, at det vilde være en ubødelig Fejltagelse, om man gik hen og byggede en forholdsvis lille og uanselig Luther-Kirke i Des Moines... Jeg vil gerne henstille til Styrelsen for vort Kirkesamfund, at den snarest muligt retter en kraftig og indbringende Opfordring til alle vort Kirkesamfunds Medlemmer om at yde St. Johannes Menighed i Des Moines al mulig Støtte til Opførelsen af Luther-Kirken, saa det kan blive en stor, smuk og værdig Kirkebygning, der kan blive som noget af en Domkirke for hele Samfundet, hvori man ad Naar kan samles til store Fællesfejrer fra alle Amerikas Egne, et Gudshus, hvori de unge fra Grand View College kan opleve Iste blot at høre et levende Vidnesbyrd, men ogsaa at Stenene tæler gennem en ædel og hjemlig Arkitektur.“

Carl Hansen, en veltalende og agtet Landsmand, dansk-amerikansk Forsætter og Foredragsholder, er den 31. Okt. Hg. „Ugebladet“ bød i Seattle, Washington. Carl Hansen, der var født i Holbæk, Danmark, den 28. Maj 1860, kom til Amerika i en Alder af 25 Aar. Først var han Lærer ved Elk Horn Skole; senere deltog han i Oparbejdelsen af det store danske Settlement ved Taylor, Minn. Til dette Byggesamfund var han knyttet i en Aarække, dels som Lærer ved Danebod Skole, dels som Postimester, Apoteker og Telefonbestyrer. I 1910 bosatte han sig i Staten Washington, senere i Junction City, Ore. For saa Uger siden flyttede han til Seattle, hvor han bode. — Carl Hansen yndede at blive kaldt Præstens Digter. Han har skrevet „Præstefolk“, en første Samling Smaafortællinger, „Danstul i Amerika“, „Landsmand“ og „Sigtet „Alasqually“. I 1909 var Carl Hansen som Formand for Dansk-Amerikansk Selskab en af Hovedtalerne ved Hjerdedagstiften i Forbindelse med Hjerdedagstiften i Aarhus.

Mindetale for Dr. Fenger. Den 3. ds. blev Hg. „Chi. Wt.“ en Mindetale for den i 1902 afdøde højtagnede danske Læge, Dr. Chr. Fenger, afholdt i Chicago, Ill. Tavlen er skænket af Dansk-Amerikanerne i Chicago. Det var Nationalkomiteen, der paa eet af sine Møder i 1914 besluttede at indbyrdes den i Cook County Hospitals Forhal, men først i 1916, da den dertil nedsatte Komite blev suppleret med flere Medlemmer, kom der Liv i Foretagendet. Afsløringen overværedes bl. a. af Dr. Fengers Enke og øvrige Familie, Gub. Dunne, Præsidenten for Medical Society, Dr. Augustus A. O'Neill, Chefen for Cook County Hospitals Lægeafdel., Dr. Joseph E. Miller, Dr. Duine og mange andre Repræsentanter for Chicagos Lægestand samt en repræsentativ Forsamling af Chicagos Danfke. — Gub. Dunne, som var en af Talerne, udtalte sin Glæde over at være til Stede og være med til at høre en Mand som Dr. Fenger; paa Statens Begne udtrykte han dens Anerkendelse af den berømte afdøde store Fortjeneste. Gub. Dunnes hjertelige Tale modtoges med stærkt Bifald. — Komiteens Formand, Wald. A. Baur, holdt den egentlige Afsløringstale. Han pointerede, at Hg. Dr. Fengers Wdovensbørn udførte under Stjernebanneret, som han ælfede, saa glemte han aldrig sit Fødeland. „Det er med Stolthed, vi mindes ham som Amerikaner af dansk Fødsel.“

Reformationsfejten.

(Fortættelse.)

Vi fortæller saa, hvor vi slap for to Uger siden. Det næste paa Programmet var Finanskomiteens Rapport. Folk plejer van at være interesseret i Pengesagerne, ellers vilde jeg have forbigaaet dette Punkt, men som sagt: Folk er interesseret i det Emne, om ikke for andet saa for at se et opmuntrende Ord til dem, som gør Arbejdet og giver Pengene. Jeg havde troet, at det var en Sag noget lignende som at opgøre Regnskabet efter en Kirkefejag og bestemme, hvortil de indkomne Salotreds eller Hundrede Dollars skulde bruges, og jeg blev derfor ikke lidet overrasket, da jeg allerede af denne Rapport fsknede, at Komiteen regnede med mindst dobbelt saa meget, som vort nye Ruffinus med „Boiler“ og hele Historien har folet; saa begyndte jeg at fskne, at Komiteens Arbejde maatte være betydeligt større, end jeg havde tænkt.

Saa, siger en Del af Læserne, det er nu godt nok, men saa var det vel Præster, som Komiteen bestod af?

Saa, Sandheden nøder mig til at sige, at der var kun een Røgmand paa Komiteen.

Nu, siger du, det fortæller Sagen, saa kan vi fortælle, hvorfors de regnede med saa store Tal. Afklar! Vi det fortæller Sagen. Derfor vil jeg ogsaa omtale den Røgmand. Der var en Del andre af Komiteens Medlemmer, jeg kunde have snøket at omtale, men Røgmanden interesserede mig; for det første, fordi han gik foran i at tilfælde Arbejdet, for det andet, fordi han var vis paa, at de nok skulde skaffe Pengene, for det tredje, fordi han var villig til at løfte ved den tunge Ende af Byrden. Meget naturlig forstog jeg at saa klarer for mig selv, hvad der var hans Princip, hvorefter han handlede, thi en saadan Røgmand finder man jo ikke paa ethvert Aarshjerte. Jeg fandt saa, at hans Princip var dette, at naar Gud har givet et Menneffe timelige Midler, saa stilles derved det Menneffe i Stofhold til sin Kirke. — Se, det er et god Røgmandsfilosofi! Denne Røgmand elskede den lutheriske Kirke, derfor søgte han, at han skulde den noget, og derfor maatte det gerne koste noget, naar blot Kirkens Sag kunde fremmes. Det kan vel ikke faldes at gaa nogen for nær at sige, at vor Kirke intet vilde tabe ved, at mange gjorde dette Princip til Genland for Estertanke og Brøve. Det, vi elsker, og som er vor Kærlighed værd, kommer vi tillige i Stofhold til. Naar en Mand, har en god og Kærlig Gustru, og han af Hjerter elsker hende, saa søler han sig i Stofhold til hende: Han vil gerne have et hyggeligt og godt hjem til hende, han vil forsøge at skaffe hende de fornødne Midler til Opholdet og unde hende at den Glæde og Nyde, som han kan skaffe hende; er Kærligheden derimod borte, saa kan Gjemmet ligge øde, Manden gaa i Øyen og øde og

drifte alting op, mens Gustruen lider Nød og lever i Armod og Ulykke; Manden holder sig ikke i Stofhold til hende; thi Kærligheden er borte. Saaledes er Forholdet ogsaa hos Vorn overfor Herældre, hos Vædne overfor Herælfab, og saaledes er Forholdet hos os overfor Kirken — Kærligheden fætter os i Stofhold til den eller det, vi elsker.

Men saa er der ogsaa det gode, at Kærligheden gør Byrden let. Der er Menneffer, for hvem en lille Byrde er saa uuaadelig tung. En lille Smule Arbejde for Guds Rige, et lille Offer til Guds Rige; saa lille, saa lille — og dog saa tung!

Paa den anden Side er der Menneffer, for hvem det gaar let at gøre noget for Guds Rige, thi de fender den Kraft, som gør alle Byrder lette — Kærligheden.

Reformationen minder os om dette. Den viser os Mænd og Kvinder, som fattede noget ind paa at i de Guds Rige; den viser os Menneffer, som fattede noget ind paa at udbrede Guds Rige. Vi peger med Stolthed paa den lutheriske Kirke og siger: „Der har vi et aandeligt hjem, som er værd at bo i; der har vi en Være, som er værd at forkynde; der har vi en Kro, som er værd at overgive vore Børn!“ Og det er altsammen fandt. Men skal det ikke være tomme Ord, saa maaske vi vise i Genning, at vi mener, hvad vi siger. Saa maas vi naa frem til at give denne Røgmandsfilosofi Plads i vor Kirke, at naar Herren betror et Menneffe jordiske Midler, saa fattes dermed det Menneffe i Stofhold til Kirken.

Det var, der nu snart vil oplyde sine Porte for os, indbyder til at føre denne Filosofi ud i Livets Rirkelighed. Det er da fire Hundrede Aar siden, Reformationen begyndte, og hele den lutheriske Kirke har vil holde Fæst; men det skal ikke være en aandelig Hjerdejulifst med aandeligt Forværkeri og Ulykker, men et Raadbaar fra Herren, et Mar, i hvilket Guds Riges Gndbyggere famler al deres Kraft for at gøre et nyt og magtigt Fremstød over hele Vinen i den Aand, som Reformatorerne gif frem i, saa det kan kendes, at den Aand lever endnu, og lever kraftigt, i den Kirke, som ikke alene bærer Luthers Ravn, men som faldes, og med Kette, „evangelisk lutherisk“.

Men jeg er vist kommen lidt omstændeligt ind paa den Finansrapport, saa jeg kommer til at slutte uden at faa Tid til at optage noget nyt Emne denne Gang. R. P. Lang.

Højstolekæmnet i Elk Horn.

den 1.—3. September.

(Slutning.)

Søndag Formiddag talte Pafst. P. C. Hansen om Højstoles Jordtid, Nutid og Fremtid, hvilket her gengives saavidt og saadan, som jeg erindrer det:

Jeg har opfattet min Opgave saaledes, at jeg nærmest skal tale om Højstolemdiet. Og jeg mindes den Slagt af Højstolemdiet, der først gik i Kolds Spor og rundt om i Landet paa selvstændig Maade førte Højstolebevægelsen videre frem, idet de samlede bestandsflette uret under Højstoles Raavirning. Af dem, jeg har kendt, maas jeg nævnes Trier paa Ballefide, Schrøder og Fru Schrøder fra Afskov tillige med Nutshorn og den æffelige la Cour. Trier havde en ihlduld Sjæl, og han, som selv var af Jøbedet, var til Bellsignelse for mange ved sine bibelhistoriske Foredrag. Hvor kunde han ti unge ind i Ordet og saa os unge til at lytte. Den, som selv har været under hans Læse Tale, glemmer det aldrig. Og som Trier havde Bibelhistorien, saadan havde de alle hver sit Omraade, hvortil de søgte at naa de unges Hjerter for at hjælpe dem til at indtætte i Livets store Spørgsmaal. De Midler, hvorefter disse Højstolemdiet virkede, var navnlig tre: Det levende Ord, Samlivet, og den personlige Raavirning. Der er vi, naar alt kommer til alt, noget om den Tale, at eet Ord kan være levende, medens et andet kan være dødt. Det Ord, der tales ud af en død Skundflab, og hvortil der Hjerter foldt eller varmt, kan aldrig udrette saa meget som det Ord, der strømmer fra en Sjæl, der selv er gæben af Ordet. Og de var gæbene af Herren selv og af den store Tale, at de vilde bringe deres Bøds Ungdom i Hof og Hsige til at høre Gud, men saa vilde de ogsaa bringe de unge til at handle, at Gud havde givet dem et Kuffe, som de

skulde elske og værne, og dertil skulde Oplysningen dagtiggøre dem.

Men derfor Foredragene betød meget, saa havde ogsaa Samlivet sin store Betydning. Disse Menneffer var fint dannede Folk og skiftede tid til færdes i Kongelale, om saa skulde være, men de holdt intet for godt for os, vi spidte ved deres Vord og levede daglig sammen med dem i deres Stuer fra Morgen til Aften. Et saadant Offer kan ikke nemt vejes og den Indflydelse dette Samliv havde paa os, kan vi aldrig være taknemmelige nok for.

Men den afgørende Indflydelse paa den enkelte, naar nogen stod ved en Kriise i sin Tilværelse, udbedes dog især gennem den personlige Raavirning. Jeg husker saaledes for Eksempel en Gang, at Trier tog mig om Halsen og saa mig med sit stærke Blik lige ind i Sjælen — syntes jeg — og sagde: „Na, Hansen, hvordan faar det saa til mellem dig og Herren?“ Na naar slikt ske, saa kunde vi jo ikke „hjelpe os selv“, vore Hjerter maatte smelte. Og under saadan Raavirning gif det mig som Birgerdalt lynger: „Jeg saa ham som Jngling i Vokstræens Morgen, da Aanden søj højt imod Herlighedens Vorgen, han vindet min Sjæl, og jeg glemte det lave...“ Og det gif mange af os, som det gif de tre paa Fortællersens Værg; de saa Jesus, og han blev forandret for deres Pine, og de glemte det aldrig, saa længe som de levede.

Saa, det var i den første bejtlige Tid i Danmark. Men ogsaa herovre kom jeg dog i nogen Maade til at opleve noget lignende, da jeg selv en Gang havde Ledelsen af Elk Horn Højstole en kort Tid. Dgsaa der, jaabel som baade jeg og siden har Menneffer ved vort Højstolearbejde i Elk Horn oplevet det store, at nogle fik Zefu Herlighed at se. Det samme har jo ogsaa været oplevet paa vore andre Højstoler, baade i Nord Dakota og i Racine, og Gud sige Vor herfor.

Angaaende Fremtiden da har jo Pafst. Laurfen hjuldet mig saa godt, at jeg ikke behøver at sige meget om den. Dog vil jeg sige, vi burde have Racinefolkene i Gang og have den fuldt — den og de andre Stoler, vi har. Eiter den Ungdom, vi har i Menighederne, og den, der kommer hjemme fra, burde der ikke være nær Plads nok paa vore fire Skoler til dem, der vilde ind. Derfor skal vi arbejde paa at væffe Trangen til Højstoles Genning, at vi kan fylde vore Stoler og saa bruge for flere. Et Trangen til Stede, skal de nok komme. Befolkningen er intet i Forhold til det, som kan vindes derved.

Lørdag Eftermiddag. Foraarstiden for ham altid havde været den kæreste; han havde altid været meget glad ved det spirende Liv. Dgsaa i sit Højstolearbejde havde han heftt isølet med Spirerne, og i et gribende Foredrag fremstillede han, hvad Gud gennem Højstolearbejdet i Elk Horn havde udrettet i enkelte Menneffers Liv. Pafst. Anker har imidlertid ikke snøst sit Foredrag rejereet.

Lørdag Aften skulde der være frit Ordliste og Professor Vig begyndte. Taleren var jeg ikke rejereet, men det var nærmest Minder fra hans Rejse til Amerika og fra Arbejdets Begyndelse og Forholdene, under hvilke det i den første Tid maatte udføres. Professor Vig kunde hufte, hvordan de første Bygninger saa ud, hvor og hvordan de havde ligget og hvem der først havde bygget sig et Hus af Træ berude; det fandtes nok endnu. Vig kunde hufte og fortælle om de trange Aaar, som baadede Højstolen og dens Benner i hin Tid delte med hinanden.

Derpaa holdt Jens Dren en fort og kraftig Prædiken, hvori han indfættede en Del Minder fra sin Tid som Elev paa Elk Horn Højstole; og da han sluttede, var det saa sent, at Mødet blev hævet.

Søndag Morgen

holdt Pafst. Anker Børnegudstjenefte og Professor Vig Prædiken til Højstoles Kirken. I Stolens Sal holdt J. B. Jensen Taler over 1. Pet. 2. 1—10: Kommer til ham den levende Sten. Pafst. Jensen mindede om Skuppen, der fulgte Guds Hof i Østernen og gav dem levende Bånd. Den Skuppe følger endnu Guds Hof. Verden synes hans Ord er haardt, ikke til at høre paa, men han lever og lever, der vil komme, næret og vedværende dem, giver dem Væst, Faltbed og Størbid.

Bed Begravelsen fremholdt Birgerdalt i sin Tale særlig et Ord, som den døde havde sagt, da han sidste Gang besøgte hende: Herren kan alt, Herren kan, og saa er der

jo intet saa svært, uden at Guds Folk kan stride det igennem, thi haad der er for svært for dem, det kan deres Herre magte. Dgsaa Pafst. Anker talte i Kirken, men ganske kort.

Samtidig med Begravelsen talte Pafst. P. C. Hansen og Jens Dren i Stolens Sal.

Søndag Aften

sluttedes Mødet med en Kæffe forte Taler. Vi blev mindet om at samle især tre Stykker med hjem fra Mødet, at vi kunde leve af dem i den kommende Tid: Vi skulde rejse et Banner i Herrens Ravn mod Tidens Mladagtheds, Nyblessesfage og dens Higen efter de timelige Ting. Det vilde koste Strid, men Sejren kunde vindes ved ham, der kunde alt. Vi skulde bede Gud igen give os saadanne Ungdomsfoler, hvor Jesus blev herliggjort, og de unge kom i Samfund med Gud. Og vi skulde se hen til Maalet og mindes dem, som var gaaet forud. Som de havde sejret, saa skulde ogsaa vi sejre ved Herrens Magt og Kærlighed.

Rasmus Hansen gjorde i et velordnet lille Foredrag Rede for, hvorledes Højstolen oprindeligt kom til at hedde: „Leif Grifons Vinde“. Da Skolen lige var rejst og manglende Penge til Driften, vendte Pafst. Anker til Elk Horn og saa Hjelpe fra sine Landsmænd og især fra Ole Bull. Men da Bull ikke kunde lide Danfærne, skulde Skolen have et norsk Ravn. Men Historien melder ikke om Ravnets Hjalp.

Foruden de tidligere navnte Taler, der næsten alle sagde et Ord til Hjelpe, kan nævnes Prædikerne S. Værten og Aberg, Professor Juhl og vistnok flere. Pafst. Mofstakke Drebnerne for, hvad de havde talte, og Gæsterne for Besøget.

Som en tiltalende Gjendommelighed ved Mødet kan nævnes, at der blev sunget meget mere end det ellers er sadvanligt til Møder.

Det har folet Antirengelse at saa Mødet ordnet, og det har folet Elk Horn Højstolen baade Udgift og meget Arbejde at modtage og hjælpe Gæsterne, jeg synes, der blev sagt at 1500 blev besøgt Søndag Middag. Det synes næppe muligt, dog var der langt over de 1000. Men skønt nogle af Foraaabningerne, der var fat til det Møde, dog sejl, er jeg dog vis paa, at det har ikke været forgæves.

Når jeg slutter disse Bemærkninger, maas jeg endnu en Gang sige, at jeg ikke udgiver det for et Reiserat. Jeg har kun ved nedskrevet mine Erindringer og de Indtryk, jeg endnu har tilbage. Bedre havde det sikkert været, om en anden havde taget sig dette Arbejde paa og udført det lige efter Mødet, men da jeg af Venner fra Elk Horn har faaet Opfordring til at skrive, har jeg ikke ment det at sige Nej, især da jeg selv var glad ved at være med. A. Th. Schultz.

Til Børnehjemsfagen Benner.

Under Kredsmødet i Ferndale, Cal., afholdt fra den 5.—8. Oktober 1916, vedtoges følgende:

1. Kredsen udtaler sin hjertelige Tak til alle Benner, som i det foundne Aar har skænket Gaver til det paatænkte Børnehjem paa Pacific-Hjerten.

2. Børnehjemskomiteen bliver staaende og fortsætter med Arbejdet i det kommende Aar, og til næste Aarsmøde kommer den med Fingerpeg i Retning af, hvorledes Sagen bedst kan ordnes. Komiteen bestaar af 3 Medlemmer: Pafst. N. B. J. Nielsen, Ferndale, Cal., Formand; Pafst. O. H. Olsen, 1204 E. 15th St., Oakland, Cal., og Mr. P. A. Pilegaard, Deamber, Cal.

3. Dette Møde tilstunder bemidled Benner til at skaffe større saa vel som mindre Gaver til Børnehjemsfagen af denne Sag, og om mulig nogen vilde skaffe et større Stykke Land.

4. Kredsen bemyndiger Børnehjemskomiteen til at anvende Pengene af den i Børnehjemssagen værende Sum, og af det, der fremdeles maatte indkomme til denne Sags Børnehjemsfage, for saa vidt det angaar enkelte Børn, der maatte trænge til Hjelpe i Kærets Løb. Komiteen vil gerne i Arbejde. Endnu ved den ikke, om der findes danske Børn paa de 39 Børnehjem — hvortil 15 er katolske — som findes i Staten California; men det bør de formodentlig. Det er uforfarligt, om saa er Tilfældet. Vi vil forsøge at undersøge denne Sag. Som Folk og Kirke har vi Forpligtelser over for saadanne uhyggelige, og vi maas gøre og vil set for materiel Opmærksomhed. For den for vor Kirke og vort Folk.

Men, Benner, I maas hjælpe os. Vi appellerer til hele vort Folk. Et Børnehjem, bygget herude af Pacific Kredsen, vil staa aaben for alle danske forældreløse Børn uden Bønsjen.

Gennem disse Linier vil vi gerne tilfynde eder, Benner, til at give Komiteen saadanne Oplysninger, som muligvis sidder inde med, og som kan hjælpe os i Arbejdet. Saadanne Oplysninger kan være mangeartede — f. Eks. om danske Børn findes paa Børnehjem herude — om danske, forældreløse Børn trænger til et hjem, Hjelpe eller Pleje — da Hjelpe os til at komme i Forbindelse med rette Bedkommende; og vi vil og kan hjælpe Et lille Fund staa til vor Naadighed. Ved sidste Kredsmøde beløb det sig til \$342.16, indkomme ved frivillige Gaver af Benner her paa Kysten, og vi ved, at vort Folk vil staa os bi og skænke os de nødvendige Midler til denne Sag, naar vi nu banker paa hos det.

Vi er nemlig i Arbejde allerede. Gennem Pafst. N. B. Jensen, San Francisco, bedes der om en maanedlig Hjelpe paa \$15 indtil videre for et Børn, som mangler et godt, fristeligt hjem. Og vi vil gerne yde denne Hjelpe — og yde Hjelpe til andre Børn, som er uheldelig tilfælde og maas lide under Forældres Brøde. Lad mig opmuntre eder i vor dyrebare Hjelpe, den store Børnevæns Ravn til at skænke denne Sag eders Opmærksomhed. Større eller mindre Gaver modtages med Taknemmelighed og sendes til Kredsfens Kasserer, Mr. Chris Pilegaard, R.F.D. Box 305, Fresno, Cal.

Komiteen vil gerne staa i Forbindelse med enhver, der interesserer sig for denne Sag. Alle Oplysninger modtages med Tak, og alle Foresøgelses bevarer med Glæde. Med vort Vangel pæjder vi eiter den Mand eller Kvinde herude, som Herren har bevilget med rigeligere Midler, og hvis Hjerter skaar varmt for de uheldigt lidende, at skænke en større Sum eller et Stykke Land til denne Vælgende Sag. D. Benner, tank over det. Det vil være en velkommen Zulegave for de faa.

N. B. J. Nielsen, Ferndale, Cal.

Til „Danstren“.

København, 9. Okt., 1916.

Kære Benner i Vesten!

Da meget Bånd er løbet i Hæbet, siden jeg sidst var Gæst i „Danstren“'s Spalter, og da I naturligvis jærlig i disse alvorlige Tider hvsjere ibrigt efter lidt Væstet herjemme, vil jeg nu tage det over toært og for en Stund kun tænke paa eder.

I sit Indledning har jeg Vist at fortælle lidt om en Bog, en af Eiterraarets bedste, som jeg lige har læst færdig i Dag. Den hedder „Heremias“ og har Interesse for eder ved, at Forf. er den tidl. danskamerikanske Præst A. Gjorup. Den skildrer med dramatisk Liv Mærkning, repræsenteret af Heremias' strenge Tomme over Folket, og som Modfærtning hertil Ansinnet, repræsenteret af hans talrige Modprofeter.

Dgsaa herjemme har vi for Tidens begge Slags „Profeter“, endda blandt Præsterne. Den sidste Slags, som kun læser den halve Skrift og taler halv Sandhed, vil let være den sørende i Fokkeltvet, fordi den tæler saa mildt og forsætter Fred, ofte uden at frenhæve Vættelingsen. Vi fik ved Rigsdagens Aabning nu et typpit Eksempel paa sig Prædiken med en Skildring af Danmarks Iyfe og lykkelige Nutidskaar, der peger mod endnu lysere Dage. Dog tror jeg, at mange i Præstestanden klart mærker, at saadan Forfyndelse netop i disse frygtelige Tider presser af paa Folk og kun bekmærker den sande Tilstand. Vi oplever dog just nu Ting, der maner os til at græve dybere end nogen Sunde og fortælle med Luther, at „den oprindelige og medfædte Synd er en skufft Sag for den gamle Verden, aabenbares og hveler ved vore egne Kræfter, men formørkes, forvares og udblyfdes meget mere derved; herfor behøve vi saa Højst Guds Ord af Hjuelen“ og at, som han siger andetsteds, „en retfæstige Prædikanthandler den Artikel om Kristo, om hans Forsoning, Saar, Kors, Blod og Død idelig og frem for alle andre.“ Kun gennem den Tale kan dog Menneffesjæle vinde den Rigdom i Gud, som bliver, naar Guld-fald og Rylkehjul og Værsnotering forgaar.

Vel er det sandt, at Danmarks Folk i de to sidste, særlige Aar har set stor materiel Opmærksomhed. For udenlandske Guld er saa godt som fremmed Guldstrommer ind over Oceanerne, — men lad os ikke glemme, paa hvis Befolkning det fter! — Vel er det sandt, at Gaandværk og Indvæit blomstret, at Bandel og Stibsført broder sig unge Vaner, men de saa faa Gevinsten, og mange Smaafaarshjem fuster paa Grund af Dyrtd, adffillige fattige Vjamilier med mange Børn kan end ikke saa Tag over Hovedet. Måske af Gudsvarter siger de gamle Væbore op, og lægger paa Duslejen. Jeg oplevede selv at saa min Velgjæde lejet ud, uden at jeg vidste noget før bagefter. — Vel er det sandt, at der er mange Penge mellem Folk, men ogsaa Ueffinigheden vokser stadigt. Drifkeriet, Moden, Forlystelserne florerer, og blandt det unge Mandfald, som stedse endnu ligger indfaldt under Zanerne, traver Uædeligheden Dire i Hobetal. Eventyrligt, Fornøjelsesgalflab og Spillelidenskab gaar i Blodet paa Folk, og dette er alt andet end funde Tegm for Fokkeltvet.

Naar jeg betragter alt dette, er det alt andet end lyse Syner, jeg ser ud i Fremtiden. Danmark ligger for nær ved Krigstetogramernes Afrejse til at undgaa en aandelig Prøvelstid, men naar jeg stirrer mod Udgangen af denne, forvirret med Syn. For fjorten Dage siden havde vi igen Krigslyden lige op over os. Igen alle Væns offentlige Etablissementer faldtes alle militære Væbelskigt hjem til deres Afdelinger, men ogsaa denne Gang var Guds naabige Gaand over vort lille Fædeland.

Der maas være bestemt Grunde til denne hans Gødhed. Maatte den lede vort Folk til Afvov og Eftertante! — Jeg næret ingen Tvivl om, at der rundt i Landet er levende Menigheder, som netop i denne Tid fortaar deres Opgave og er Saltet og Lyset for vort Folk. Et lille Folk i det store! — Dgsaa blandt dansk Ungdom gæses der et trofast Arbejde. For afblifne og faa af de indfaldte Solbater er denne Tid bleven til Bellsignelse, saa de drager glædere hjem end de drog ud. Mænd i Værene har saaledes K. H. U. M's Soldatmission bygget 35 nye Soldaterhjem, hvor Ordet stadig prædikes, samtlig med at vort store hjem her i København ombygges til et ligefremt Slot. — Gud bevare Danmark fremdeles! Kærlig Hilsen. Ederis heng. S. C. Vedsted.

Balgeresultater.

Enten man er tilfreds med Resultaterne af et Fokkvalg her, eller man ikke er det, n øjet med dem er man nødt til at være.

Men vi mener nu, at Landets Borgere ogsaa har Grund til at være tilfreds med Resultaterne af Balget i Aar.

Straks saa det ud, som Hughes var valgt til Landets Præsident de næste 4 Aar, men om det end ikke er officielt og absolut afgjort endnu, saa medgives det den ene Dag klarere end den anden, at Præsident Wilson er genvalgt. Og selv om vi hellere havde set Hughes valgt, saa er vi tilfreds med, som det er.

Republikanerne behøver nok at blive endnu grundigere belært om, at Landets Vælgere ikke vil have de gamle „Standpatters“ til at staa for Styret; thi det var rimeligvis Mr. Hughes' Omgang med disse i California, der gjorde, at han ikke fik Aleral af denne Stats Stemmer. Gubernør Johnsons store Mieral til U. S. Senator er Vævis derfor.

Men — — hvad vi har Aarsag til rigtig at glædes over, det er Forbudsagens store Sejr, ikke alene her i Nebraska, men ogsaa i South Dakota, Montana og Michigan.

Virginia er nu traadt ind i Forbundstatens Rækker. Richmond, Va., 1. Nov., Virginia er fra i Dag af i de tørre States Række. Den nye Stats-Forbudslov traadte i Kraft Kl. 12 i Nat. Der var mange Folk paa Benene, men der var ingen Uorden. Begivenheden blev fejret paa forskellige Maade af de forskellige interesserede Parter. I Kirkerne var der Gudstjeneste og mange Afholdsskole havde arrangeret „Baagenat-Selskaber.“ Klubber og Hoteller holdt aaben Hus, i enkelte Tilfælde blev usolgte Drifkevarer her serveret gratis.

Salget af beruende Drifke i Staten er nu forbudt, men hvore Mangder Drifkevarer er blevet oplagret i private hjem. Mene i Richmond skal der være lagret i Ræderne for to Millioner Dollars, efter hvad Vinhanberne siger.